

folkerettens krav om religionsfrihed i sin fulde udstrækning.

Regeringen er derfor rede til at støtte dialogen mellem religionerne på forskellig vis, sådan som det er uddybet i den skriftlige redegørelse. Men virker guleroden ikke, ja, så skal vi også være rede til at hive pisken frem, indskærpe kravene og bestemt ikke vige tilbage fra offentligt at kritisere regeringer.

Efter min mening har vi i udenrigs- og udviklingspolitikken faktisk fundet en god kombination af positive og kritiske virkemidler, der tilsammen kan drive en demokrati- og menneskerettighedsudvikling fremad i verden.

Til sidst finder jeg det vigtigt at erindre om, at diskrimination af religiøse mindretal og knægtelse af religionsfrihed ikke er begrænset til bestemte verdensdele eller trossamfund. Kristne er i stand til at undertrykke og diskriminere lige så vel som muslimer og hinduer. Det er i den forbindelse også afgørende, at vi holder os for øje, at undertrykkelse og diskrimination ofte har helt andre årsager end netop religion.

Indskrænkelse af religionsfrihed og forfølgelse af religiøse mindretal er ofte betinget af kulturelle, sociale og historiske forhold, men religionen bruges som syndebuk eller som påskud til at fremme bestemte interesser. Det viser ikke mindst erfaringerne fra vores eget kontinent for det halve århundrede siden under Anden Verdenskrig og i vores samtids historie på Balkan.

Forhandling

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for den redegørelse, vi netop har fået. I den skriftlige, som vi modtog for kort tid siden, anerkendes og beskrives jo religionsfriheden som en rettighed, der er nært forbundet med udviklingen af et demokrati som et princip, der hænger sammen med en lang række andre menneskerettigheder.

For min egen del vil jeg præcisere og understrege vigtigheden af religionsfrihed. Retten til livet er måske en rettighed, som jeg vil stille højere end religionsfriheden – og dog, at nægtes muligheden for at leve efter og tro på en indre overbevisning, som for mange mennesker står som selve forudsætningen for at kunne leve, at benægte den grundlæggende betingelse for en meningsfyldt eksistens, nemlig retten til at have

en tro og en religion, er for mange endog vigtigere end retten til at leve.

Der findes mange historiske skikkelser, som satte deres tro over deres liv. Et eksempel er Bonhoeffer, der døde i koncentrationslejr umiddelbart inden afslutningen af Anden Verdenskrig; men tusinder og tusinder af andre individer har måttet fravælge livet i møde med et absolut krav om at frasige sig deres tro både historisk og i nutiden.

Netop dette umenneskelige og ubærlige krav stilles individer på den indonesiske øgruppe Molukkerne over for i disse måneder. Under trussel om personens eget liv eller eventuelt også ægtefællens og børns liv trues man til at blive frataget livet. Der bliver kristne tvunget til at konvertere til islam, og mænd og i nogle tilfælde også kvinder tvinges til at lade sig omskære.

I løbet af de sidste par år har der fundet en stadig mere problemfyldt konflikt sted på Molukkerne. 4.000 er døde under stridighederne, og i hundredtusindvis af både kristne og muslimer har måttet flygte fra deres hjem. Kirker og hele landsbyer er blevet brændt og jævnet med jorden.

Det er svært at adskille politik og religion i denne konflikt, men meget tyder på, at konflikten i stadig større grad vil kræve sine ofre blandt det indonesiske kristne mindretal.

Holland har været aktiv i forhold til at få sat denne konflikt på den internationale dagsorden.

Her er et af de områder, hvor jeg synes, Danmark gerne måtte blive mere aktiv.

Ser vi så på regeringens redegørelse om religionsfriheden, får vi jo mange værdifulde, faktuelle oplysninger om traktater og konventioner i FN, Europarådet, OSCE og EU. Jeg synes, det er væsentlig information, vi får her.

Jeg vil dog sige, at med hensyn til Kina har jeg gennem nyhedsbureauet Compass Direct i perioden fra oktober 2000 og ind i januar i år fået at vide, at mere end 600 huskirker er blevet jævnet med jorden eller overtaget af myndigheder til andre formål i en enkelt af Kinas mange provinser.

Tilsvarende er der oplysninger om, hvordan det går i den polsk-sovjetiske stat Turkmenistan. Jeg kunne også nævne Tadsjikistan.

Ser vi på vores bistandsområder, vil jeg nævne tre: Egypten, Vietnam og Nepal er områder, hvor de smukke målsætninger ikke nyder fremme.